

Arrest

nr. 327 345 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van respectievelijk 3 en 13 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 11 maart 2023, dient op 3 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 13 maart 2024, dient op 29 april 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 17 mei 2024 en dat van verzoeker op 28 mei 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers beiden gehoord worden op 23 oktober 2024.

1.3. Op 3 december 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster en 13 december 2024 ten aanzien van verzoeker de

beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aangetekend worden verstuurd respectievelijk op 4 en op 16 december 2024.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Dolores, Talima Colombia op 3 februari 1988. U woonde de laatste jaren voor uw vertrek uit Colombia in Ibagué met uw zoon, dochter en uw partner. U bepaalde een diploma in de internationale business en werkte als zelfstandige.

In 2021 was er een nieuwe jobopportunity bij het gemeentebestuur. U solliciteerde voor de job van penningmeester, bracht alle administratieve zaken in orde en u deed mee aan testen. De daarop volgende jaren was er weinig nieuws over de job tot uw moeder op 10 januari 2023 bij u langskwam. Leden van de FARC hadden haar opgezocht bij haar thuis om te vragen naar uw sollicitatie en wat uw bedoeling was met de job. De leden van de FARC vermeldde dat u verkozen was voor de sollicitatie en hadden allerlei informatie over u zoals: uw naam, uw familiale situatie, over uw man en zijn job als militair en dat jullie samenwoonden. De FARC wilde dat u de sollicitatie stopzette. Uw moeder was in paniek en zei dat u met de sollicitatie moest stoppen, aangezien de FARC meer dingen zou blijven eisen en u zou blijven bedreigen. Vervolgens nam u de beslissing om het land te verlaten. U vertrok op 10 februari 2023 uit Colombia en kwam toe in België op 11 februari 2023. U diende uw verzoek tot internationale bescherming in op 3 april 2023. Twee maanden na uw aankomst in België diende u online klacht in voor uw problemen bij de Fiscalia.

Nadat u reeds enige tijd in België was, werd de lijst van verkozenen voor de job gepubliceerd rond februari 2024. Ondanks u geen sollicitatiegesprek meedeed, eindigde u toch op de 2de plaats om de job te krijgen. Volgens de lijst kan u tot 2026 deze job aanvaarden indien iemand anders stopt.

Op 15 februari 2024 was uw man, samen met de kinderen op bezoek bij zijn moeder in Dolores toen hij een papieren pamflet onder de deur zag liggen. Op het pamflet werden de kinderen opgeroepen om toe te treden tot het blok van FARC-commandant, [J.S.B.]. Uw man en kinderen vertrokken onmiddellijk uit Dolores en gingen terug naar huis. Jullie besloten samen dat de rest van uw gezin ook beter zou vertrekken uit Colombia. Alles werd geregeld en op 12 maart 2024 vertrokken uw partner, zoon en dochter uit Colombia. Op 13 maart 2024 kwam de rest van uw gezin aan in België. Op 29 april 2024 diende uw man zijn verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw relaas legt u identiteitsdocumenten neer waaronder uw Colombiaans paspoort en identiteitskaart. Vervolgens legt u ook nog bewijs neer van uw deelname aan de selectieprocedure voor de job en de bijhorende resultaten die in februari 2024 gepubliceerd werden. Ten slotte legt u nog de klacht neer die u indiende bij de Fiscalia en het antwoord op deze klacht van de Fiscalia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt er concreet naar voren dat u vreest dat de FARC-EP u zou vermoorden, aangezien u solliciteerde voor een job bij het gemeentebestuur (NPO, p. 8 en p. 10). In hoofde van uw kinderen vreest u dat de FARC uw zoon en dochter van u af zouden nemen en dat ze gedwongen gerekruteerd zullen worden door de FARC (NPO, p. 8 en p. 10).

Echter kan u de problemen die uit deze sollicitatie voortvloeide, niet aannemelijk maken. Voornamelijk omdat het gedrag van uzelf, uw familie en FARC leden zelf, niet verenigbaar zijn met de situatie en problemen die u beschrijft waardoor het niet geloofwaardig geacht kan worden.

Het is zeer opmerkelijk dat uw moeder de enige is die ooit persoonlijk in contact kwam met de FARC door uw sollicitatie. Gevraagd of u zelf ooit in contact kwam met de FARC-leden naar aanleiding van uw sollicitatie beaamt u dat u nooit persoonlijk in contact kwam met hen (NPO, p. 15). Het is zeer opmerkelijk dat de FARC, wiens probleem met uw sollicitatie te maken heeft, nooit contact opnam met u. Gevraagd waarom uw moeder de enige was die in contact kwam met hen, verklaart u dat uw moeder bij hen in de buurt zat en dat u niet in Dolores was, maar in Ibague (NPO, p. 18). U verklaart dat u niet weet waarom de FARC niet naar u is gekomen en wel naar uw moeder (NPO, p. 18). Dat u in Ibague was, kan niet verklaren waarom de FARC-leden u niet opzochten aangezien de FARC over het hele Colombiaanse grondgebied aanwezig zijn (Zie blauwe map, nummer 1, COI Focus. Veiligheidssituatie). Dat zij u nooit opzochten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voort zijn uw verklaringen over uw leven nadat uw moeder langs was geweest en u besloot te vertrekken zeer vreemd. Eerst verklaart u dat u na 15 januari 2023 -nadat uw moeder was langs gekomen- de hele maand binnenshuis bleef tot uw vertrek. Gevraagd waarom u in uw eigen huis verbleef, aangezien de FARC zoveel informatie over u had, kan u enkel verklaren dat u geen hulp kreeg en dat u in een nieuw appartement woonde dat u in 2021 verkreeg (NPO, p. 19). Nogmaals gevraagd waarom u dan op hetzelfde adres bleef ondanks dat de FARC al zoveel informatie over u had, verklaart u: "dat was inderdaad mijn vergissing geweest, had het nooit mogen veronderstellen want ze hadden inderdaad het adres" (NPO, p. 19). Dat u steeds thuis bleef wonen en u hier geen overtuigende verklaring voor weet te bieden doet verder twifelen aan uw vluchtrelaas. Hierbij aansluitend is het opmerkelijk dat u eerst verklaart, dat u in die laatste maand -na de bedreiging- het huis niet meer verliet (NPO, p. 18), om vervolgens te verklaren dat u nog weinig buitenkwam in vergelijking met de routine die u ervoor had (NPO, p. 19). Gevraagd wat u dan buiten deed in die periode, verklaart u dat u buitenkwam om boodschappen te doen, formaliteiten bij officiële instanties in orde te brengen of de kinderen van school te halen wanneer uw man niet kon (NPO, p. 19 en p. 20). Dat u eerst verklaart dat u niet meer buitenkwam om dan verschillende activiteiten op te sommen waarvoor u diende buiten te komen, valt al zeker niet te rijmen met een vrees voor de FARC.

De rest van uw gezin leidde volgens uw verklaringen ook geen ondergedoken leven nadat de FARC u, via uw moeder bedreigd had. Uw man bleef verder werken als security agent, ging soms bijklussen in de bouw en uw kinderen gingen nog steeds naar school (NPO, p. 20). Gevraagd wat uw kinderen voor de rest deden, verklaart u dat uw zoon contact had met andere jongeren, maar dat hij wegging met kleine vriendengroepen en enkel naar zeer openbare plaatsen (NPO, p. 20). Al deze verklaringen rijmen bezwaarlijk met een ondergedoken leven van u en uw familie wat verder de geloofwaardigheid van uw problemen ondermijnt.

Hierbij aansluitend is het zeer opmerkelijk dat de rest van uw familie ook nooit meer in contact kwam met de FARC door uw sollicitatie, nadat u Colombia al had verlaten (NPO, p. 15). Ook niet nadat de lijst met verkozenen, gepubliceerd werd in februari 2024 voor de job (NPO, p. 14 en NPO Partner p. 14). Gevraagd aan uw partner waarom er geen problemen voor hen ontstonden nadat het publiekelijk werd gemaakt dat u de bevelen van de FARC niet had opgevolgd, verklaart hij: "ze heeft zich al in 2021 kandidaat gesteld voor die functie" (NPO Partner p. 14). Vervolgens wordt de vraag herhaald waarop nogmaals een ontwijkend antwoord wordt gegeven. Ten slotte verklaart uw partner: "nee in die periode en sinds 2021 werd er niets meer gehoord over groeperingen of daar op de boerderij bij haar moeder, niets meer gehoord" (NPO Partner, p. 14). Dit kan niet verklaren waarom uw familie nooit benaderd werd door de FARC, zelfs niet nadat het publiekelijk duidelijk was dat u de bevelen van de FARC genegeerd had. Dat hierna nog steeds geen reactie vanuit de FARC komt, is zeer opmerkelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien is het opmerkelijk dat uw partner verklaart dat jullie sinds 2021 niets meer hebben gehoord van groeperingen terwijl uw problemen begonnen in 2023.

Vervolgens is het zeer opmerkelijk dat uw partner verklaard dat u geen klacht indiende in Colombia uit angst omdat u, uw familie geen nadelen wou bezorgen, aangezien jullie belagers er achter konden komen (NPO Partner, p. 12). Het is dan zeer opmerkelijk dat u wel klacht indiende eens u in België was (NPO, p. 22). Gevraagd aan uw partner waarom u dan klacht indiende aangezien uw gezin nog in Colombia was en door de klacht mogelijks in gevaar kon zijn, antwoordt hij eerst ontwijkend. Vervolgens verklaart hij: "Ze was ondertussen hier en zij zag het anders" (NPO Partner, p. 13). Dat u plots wel klacht wilt indienen –ondanks dat uw gezin nog in Colombia verbleef- terwijl uw partner verklaart dat u het voordien niet deed uit veiligheidsredenen, oogt vreemd. Bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u ook dat uw partner en uw moeder nog ondervraagd werden over uw verblijfplaats, nadat u het land al had verlaten (CGVS Vragenlijst, vraag 4) Gevraagd wat er nog concreet gebeurd is met uw problemen nadat u reeds vertrokken was uit

Colombia, verklaart u dat personen aan uw zus kwamen vragen waar u was (NPO, p.12). Uit uw daaropvolgende verklaringen blijkt dat het vrienden waren die naar u hadden gevraagd (NPO, p. 12). Gevraagd of er nog momenten waren waarop mensen naar u gevraagd hadden, verklaart u dat met betrekking tot de problemen met de sollicitatie, er niemand nog gevraagd had naar u (NPO, p. 12). Dit valt moeilijk te rijmen met uw verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken dat uw partner en moeder nog ondervraagd werden naar uw huidige verblijfplaats (CGVS Vragenlijst, vraag 4). Gewezen op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, kan u enkel aangeven dat er enkel kleine vriendengroepen bij hen waren gekomen (NPO, p. 20). Enerzijds vermeldde u zelf uw partner en moeder niet en anderzijds beschreef u het bij Dienst Vreemdelingenzaken als "ondervragen". Er is een verschil tussen ondervraagd worden en benaderd worden door vrienden. Gevraagd waarom u het dan als "ondervragen" had beschreven bij Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart u dat het voor u vreemd leek dat personen waarmee jullie geen band hadden, op die manier geïnteresseerd waren in u (NPO, p. 20 en p. 21). Dit verklaart nog steeds niet waarom u aangaf dat ze ondervraagd werden. Dat u het de tweede maal ook beschrijft als "personen waarmee we geen band hebben" staat nogmaals haaks op uw vorige omschrijving van deze mensen als "vriendengroepen". Door deze tegenstrijdigheden kan u niet aannemelijk maken dat er nog naar u gezocht wordt door de FARC in verband met uw sollicitatie.

Het is ten slotte ook opmerkelijk dat u openbaar foto's deelt op Facebook van uw kinderen en vooral van uw zoon. Op 9 januari deelt u een foto van uw zoon voor zijn verjaardag waarop duidelijk te zien is, in welke schaakclub hij zit (Zie blauwe map nummer 2). Dat u de informatie -over wie uw zoon is en zijn lidmaatschap bij zijn schaakclubpubliek op Facebook deelt, terwijl u problemen heeft met de FARC, oogt zeer vreemd. Het doet verder afbreuk aan uw vrees en daarbij ook aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

U en uw partner vrezen in hoofde van jullie kinderen ook voor gedwongen rekrutering in Colombia (NPO, p. 8 en p. 10). Met betrekking tot deze problemen, slaagden jullie er beide niet in deze problemen geloofwaardig te maken. Het oogt vooreerst al zeer vreemd dat het pamflet bij de moeder van uw partner is toegekomen in Dolores en niet bij jullie thuis in Ibaque (NPO Partner, p. 9). Hierbij aansluitend verklaart uw partner ook dat jullie kinderen rechtstreeks bedreigd werden in de brief (NPO Partner, p. 16). U verklaart zelf ook dat het pamflet exclusief jongeren oproept om toe te treden (NPO, p. 23). Echter toont de vertaling van de brief dat er geen rechtstreekse bedreiging wordt geuit naar jullie kinderen toe en dat niet enkel jongeren worden opgeroepen maar dat iedereen wordt opgeroepen om zijn steentje bij te dragen.

Uw partner verklaart dat hij weet hoe gedwongen rekrutering verloopt. Zo zou een pamflet worden achtergelaten en zou de FARC een paar dagen erna terug opduiken om de kinderen mee te nemen (NPO Partner, p. 16). Het is dan zeer opmerkelijk dat de moeder van uw partner nooit meer benaderd is geweest omtrent deze gedwongen rekrutering (NPO Partner, p. 19). Hierbij aansluitend is het ook opvallend dat uw kinderen enerzijds geen ondergedoken leven leidden –nadat de brief was toegekomen- en dat ze ook nooit in contact kwamen met de FARC (NPO Partner, p. 17). Gevraagd naar het leven van uw kinderen nadat de brief werd achtergelaten, verklaart uw partner dat uw dochter nog naar school ging en dat jullie zoon nog ging schaken om het monotone te doorbreken in de laatste tijd dat jullie nog in Ibaque waren (NPO Partner, p. 17). Dat uw dochter nog naar school ging en dat uw zoon nog naar de schaakclub ging in Ibaque, die al sinds 9 januari publiekelijk op Facebook werd gedeeld door u, oogt allemaal zeer vreemd en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie problemen.

Tenslotte haalt uw partner kort jullie problemen van 2012 aan, waarin er een moordpoging werd ondernomen ten aanzien van hem, door de FARC (NPO Partner, p.8). Uw partner verklaart dat hij na deze gebeurtenissen in 2012 hulp kreeg van de eenheid van slachtoffers (NPO Partner, p. 8). Gevraagd of uw partner een vrees heeft ten aanzien van de moordpoging in 2012, verklaart hij: "vrezen wel om terug te keren naar dat dorp" (NPO Partner, p. 8). Gevraagd of er ten aanzien van die gebeurtenissen in 2012 nog iets gebeurt is, verklaart hij: "er is niets meer gebeurd..." (NPO Partner, p. 8). Aangezien uw partner zelf verklaart dat er niets meer gebeurd is ten aanzien van die vrees, wordt de situatie van 2012 niet opgenomen als een actuele vrees ten aanzien van Colombia in jullie asielonderzoek.

Gezien het geheel van bovenstaande feiten heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2,a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hierop zich niet onmiddellijk betwist worden. Vervolgens legt u nog documenten neer omtrent uw deelname aan het sollicitatieproces en de lijst die in 2024 gepubliceerd werd met de verkozenen. Deze documenten kunnen enkel aantonen dat u deelnam aan de

selectie. Echter kunnen deze documenten niet aantonen dat de FARC naar u op zoek is door deze sollicitatie of dat u enige problemen hierdoor met hen heeft. Tenslotte legt u nog bewijs neer van de klacht die u indiende en het antwoord op uw klacht. Dit werd eerder al besproken, waarbij er vragen gesteld werden over de datum van indiening, zonder enige verklaringen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas (2420314)

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te Dolores, Talima Colombia op 24 augustus 1980. U woonde de laatste jaren voor uw vertrek uit Colombia in Ibagué met uw zoon, dochter en uw partner. U werkte tot 2011 als soldaat bij het leger en begon vervolgens in de security te werken.

In 2021 was er een jobopportunity bij het gemeentebestuur voor uw vrouw. Ze solliciteerde hiervoor en bracht alles in orde. Op 10 januari 2023 kwam uw schoonmoeder bij jullie langs aangezien leden van de FARC haar thuis hadden opgezocht om vragen te stellen over de sollicitatie. De leden van de FARC vermeldde dat uw partner verkozen was voor de sollicitatie en ze hadden allerlei informatie over haar zoals: haar naam, familiale situatie, informatie over u, uw job als militair en dat jullie samenwoonden. De FARC wilde dat uw partner de sollicitatie stopzette. Uw schoonmoeder was in paniek en zei dat uw partner met de sollicitatie moest stoppen, aangezien de FARC meer dingen zou blijven eisen en haar zouden blijven bedreigen. Vervolgens nam uw partner de beslissing om het land te verlaten. Ze vertrok op 10 februari 2023 uit Colombia en kwam toe in België op 11 februari 2023. Ze diende haar verzoek tot internationale bescherming in op 3 april 2023. Twee maanden na haar aankomst in België diende ze online klacht in voor haar problemen bij de Fiscalia.

Nadat ze reeds enige tijd in België was, werd de lijst van verkozenen voor de job gepubliceerd rond februari 2024. Ondanks ze geen sollicitatiegesprek meedeed, eindigde ze toch op de 2de plaats om de job te krijgen. Volgens de lijst kan uw partner tot 2026 deze job aanvaarden indien iemand anders stopt.

Op 15 februari 2024 was u, samen met de kinderen op bezoek bij uw moeder in Dolores toen u een papieren pamflet onder de deur zag liggen. Op het pamflet werden de kinderen opgeroepen om toe te treden tot het blok van FARC-commandant, [J.S.B.]. U en de kinderen vertrokken onmiddellijk uit Dolores en gingen terug naar huis. Jullie besloten samen dat de rest van het gezin ook beter zou vertrekken uit Colombia. Alles werd geregeld en op 12 maart 2024 vertrokken u, uw zoon en uw dochter uit Colombia. Op 13 maart 2024 kwamen jullie hier aan. Op 29 april 2024 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw relaas legt u identiteitsdocumenten neer waaronder uw Colombiaanse paspoort en een nieuwsbericht uit Tolima dat de algemene situatie toont.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw partner [G.L.L.F.]. In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Bijgevolg kan u zelf evenmin een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

De documenten die u neerlegt kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Uw paspoort heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hierop zich niet onmiddellijk betwist worden. Het nieuwsbericht over Tolima geeft enkel de algemene situatie weer -die gekend is- maar toont geen link met uw persoonlijke problemen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van

de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen dat de dissidenten van de FARC fungeren als feitelijke autoriteiten in het landelijk gebied waar verzoeksters moeder woont. Zij wijzen erop dat hun werkwijze bestaat in het zaaïen van terreur, het uitoefenen van controle door middel van bedreigingen en dat zij zo verzoeksters moeder wilden doen instemmen met hun eisen. Zij vervolgen dat de FARC sterk aanwezig zijn op het platteland, waar verzoeksters moeder woont en dat hun bewegingsvrijheid in de stedelijke gebieden beperkter is. Zij voegen toe dat verzoekster ook veiligheidsmaatregelen genomen had om haar leven te beschermen nu ze zo lang mogelijk in haar flat in Ibagué is verbleven en opvallende veranderingen in haar dagelijkse routine vermeed. Zo zou zij tijd hebben gehad om haar vlucht te organiseren en vermeden hebben dat de FARC haar persoonlijk konden bedreigen. Zij stippen aan dat verzoeker, door de afwezigheid van verzoekster, moest werken om te kunnen blijven voorzien in hun levensonderhoud en hoewel er sprake was van dagelijkse angst, probeerden zij een schijn van een normaal leven op te houden.

Vervolgens leggen zij uit dat de FARC een pamflet hadden achtergelaten in de woning na het vertrek van verzoekster en dat de FARC contact gezocht hadden met verzoeker en hun kinderen tussen 12 februari 2023 en 15 februari 2024, omdat zij zich niet officieel had teruggetrokken uit de kandidaatstelling voor een openbaar ambt, wat de FARC nochtans van haar eisten. De verschijning op 8 februari 2024 van de lijst van kiesbare namen waarop de naam van verzoekster stond, zorgde ervoor dat de FARC opnieuw contact opnamen en zij zich met een pamflet richtten tot de kinderen.

Verder stippen zij aan dat de klacht die verzoekster vanuit België heeft ingediend, ingegeven werd door haar dringende behoefte om haar familie in Colombia te beschermen. Zij stellen dat verzoeksters angst voor represailles van de FARC-dissidenten tegen haar familieleden is blijven bestaan en dit ondanks haar vertrek uit Colombia. Zij stellen nog dat het klopt dat verzoeker verklaard heeft dat verzoekster in tussentijd anders is beginnen denken over het indienen van een klacht omdat ze zich in België fysiek veilig voelde en omdat ze al in Colombia getracht hadden een klacht in te dienen, maar die werd niet aanvaard omdat haar moeder dat niet wilde. Zij benadrukken dat het indienen van een klacht een bewuste strategie was.

Vervolgens stippen zij aan dat zij in 2012 reeds het slachtoffer waren van een poging tot moord op verzoeker en zij gedwongen zijn moeten verhuizen. Dat het pamflet uiteindelijk afgeleverd werd bij verzoeksters moeder, toont volgens hen aan dat zij werden gestalkt door de FARC, eerst in Dolores en vervolgens in Ibagué. Hoewel de namen van de kinderen niet expliciet op het pamflet stonden menen zij dat dit niets afdoet aan het feit dat zij duidelijk als doelwit werden gekozen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voeren zij aan dat het niet ernstig is te stellen dat de veiligheidssituatie in Colombia voldoende stabiel zou zijn. Zij achten het frappant dat, ondanks datgene wat de commissaris-generaal uiteenzet, geoordeeld wordt dat ze ernaar zouden kunnen terugkeren. De COI Focus toont volgens hen aan dat gewapende groeperingen aanwezig zijn in 31 van de 32 provincies in Colombia alsook dat er sprake is van een stijging van de gewelddadige sterfgevallen, waaronder ook sterfgevallen omwille van afpersing. Zij vervolgen dat het rapport afsluit stellende dat er tot nu toe geen sprake is van een duidelijke verbetering van de veiligheid, noch in de steden, noch in het platteland. Verder

stellen zij dat het rapport van Human Rights Watch van 2024 aantoont dat gewapende groepen zich schuldig blijven maken aan ernstig misbruik van burgers, zoals moorden, rekrutering van kinderen en verkrachting en dat de autoriteiten er niet in slagen effectieve bescherming te verlenen aan de slachtoffers.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 28 april 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *Colombia Country Focus* van december 2022;
- UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia* van augustus 2023;
- COI Focus *Colombia: veiligheidssituatie* van 10 april 2025.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoekster werd benaderd door de dissidenten van de FARC, die wilden dat ze de procedure om aangesteld te worden bij de gemeente, stopzette (AD CGVS, Vragenlijst verzoekster, punt 3.4; NPO verzoekster, p. 8 en 10). Verzoekers vrezen ook dat hun kinderen bij terugkeer naar Colombia gedwongen gerekruteerd zullen worden door de FARC (AD CGVS, Vragenlijst verzoeker, punt 3.5; NPO verzoekster, p. 8 en 10).

4.3.2. Middels de bestreden beslissingen weigert de commissaris-generaal verzoekers de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat zij geen reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en komt zij hiertoe op grond van volgende vaststellingen:

- i) Het gedrag van verzoekster, van haar familie en de FARC leden is niet verenigbaar met de situatie en problemen die verzoekster beschrijft, waardoor dit niet geloofwaardig wordt geacht omdat (a) het zeer opmerkelijk is dat haar moeder de enige is die ooit persoonlijk in contact kwam met de FARC door haar sollicitatie en dat de FARC nooit persoonlijk contact opnamen met verzoekster; (b) verzoekster vreemde verklaringen aflegt over haar leven nadat haar moeder was langs geweest en besloot te vertrekken waar zij eerst verklaart dat zij niet meer buiten kwam om vervolgens verschillende activiteiten op te sommen waarvoor zij wel diende buiten te komen; (c) haar kinderen en haar man evenmin een ondergedoken leven leidden nu haar man bleef verder werken als security agent en soms ging bijklussen en haar kinderen nog steeds naar school gingen; (d) het zeer opmerkelijk is dat de rest van haar familie nooit meer in contact kwam met de FARC door haar sollicitatie nadat de lijst gepubliceerd werd in februari 2024; (e) het zeer opmerkelijk is dat verzoeker verklaart dat verzoekster geen klacht wilde indienen om hem en de kinderen niet in gevaar te brengen, maar ze dan wel een klacht indiende zodra ze in België was; (f) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of de FARC al dan niet nog naar haar gezocht hebben; (g) het opmerkelijk is dat verzoekster openbaar foto's deelt op Facebook van haar kinderen en vooral van haar zoon, terwijl zij problemen zou kennen met de FARC;
- ii) Verzoekers slagen er niet in de gedwongen rekrutering aannemelijk te maken omdat (a) het vreemd is dat het pamflet bij de moeder van verzoekers is toegekomen in Dolores en niet bij verzoekers thuis in Ibaque; (b) uit de vertaling van de brief blijkt dat er geen rechtstreekse bedreiging geuit wordt naar de kinderen en dat niet enkel de jongeren maar iedereen wordt opgeroepen om een steentje bij te dragen; (c) het zeer opmerkelijk is dat verzoekers moeder na het pamflet niet meer werd benaderd, hoewel volgens verzoeker de FARC gewoonlijk een paar dagen na het bezorgen van het pamflet opdagen om de kinderen mee te nemen; (d) verzoekers kinderen na het pamflet gewoon nog naar school gingen;
- iii) De situatie van 2012, met name de problemen die verzoeker gekend heeft, wordt niet opgenomen als een actuele vrees ten aanzien van Colombia in het kader van verzoekers asielonderzoek aangezien verzoeker zelf verklaart dat er niets meer gebeurd is ten aanzien van die vrees;
- iv) De documenten kunnen niet tot een andere appreciatie leiden nu (a) het paspoort en identiteitskaart betrekking hebben op de identiteit en herkomst, die niet betwist worden; (b) de documenten omtrent verzoeksters deelname aan het sollicitatieproces en de lijst die in 2024 gepubliceerd werd, niet aantonen dat de FARC naar haar op zoek is door die sollicitatie of dat zij enige problemen met hen heeft; (c) de klacht en het antwoord daarop reeds besproken werden en hierbij vragen gesteld werden over de datum van indiening; (d) het nieuwsbericht over Tolima enkel de algemene situatie weergeeft, die gekend is, maar geen link met verzoekers persoonlijke problemen vertoont.

4.3.3. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijven. De bestreden beslissingen motiveren terecht dat verzoekers de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk gemaakt hebben en dat zij niet aannemelijk maken dat zij Colombia verlaten hebben omwille van een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging voor de dissidenten van de FARC.

4.3.3.1. Verzoeksters vrees omwille van haar sollicitatieprocedure voor een job bij de gemeente is niet geloofwaardig gelet op haar verklaringen omtrent haar eigen gedrag, dat van haar moeder en dat van de FARC.

Het is allerminst aannemelijk dat verzoekster, die nooit persoonlijk benaderd werd door de FARC (NPO verzoekster, p. 15), onmiddellijk zou besluiten haar herkomstland te verlaten enkel en alleen omdat haar moeder op 10 januari 2023 benaderd werd door enkele personen, die haar dan meedeelden dat haar dochter zich diende terug te trekken van de sollicitatieprocedure (NPO verzoekster, p. 10 en 15). Dat verzoekster geen minder drastische maatregelen overwoog zoals het zich effectief terugtrekken uit een lopende sollicitatieprocedure is allerminst plausibel daar zij op dat moment nog steeds tewerkgesteld was als zelfstandige, zij in het kader daarvan nog verschillende projecten had (NPO verzoekster, p. 6) en zij haar echtgenoot en kinderen heeft achtergelaten en zij aldus ook mogelijks gevisieerd konden worden.

Zoals terecht wordt toegelicht in de bestreden beslissing is het verder allerminst aannemelijk dat, indien de FARC verzoekster persoonlijk zouden viseren omwille van haar sollicitatie, zij zich nooit tot verzoekster persoonlijk, doch louter en alleen tot haar moeder gericht hebben (zie *supra*). Bovendien lijkt verzoekster ook niet met zekerheid te kunnen zeggen dat het FARC leden waren die haar moeder hebben benaderd, nu zij op de vraag hoe haar moeder wist wie ze waren niet verder komt dan te stellen dat ze de gezichten niet herkende en ze geen uniformen droegen maar dat ze kwamen om te onderzoeken, informeren en te waarschuwen. Nogmaals gevaagd hoe haar moeder wist dat het om de FARC ging, antwoordt ze uiterst ontwijkend op de vraag, stellende dat er geen andere binnen geraken die niet tot de groep behoren (NPO verzoekster, p. 16). Ook verzoeker beperkt zich ertoe te stellen dat er twee delinquenten naar zijn schoonmoeder waren gegaan (NPO verzoeker, p. 11) en verklaart bij de DVZ dat het ging om de FARC (AD CGVS, Vragenlijst verzoeker, punt 3.5), terwijl hij bij het CGVS de guerrilla vermeldt (NPO verzoeker, p. 11). Door er in het verzoekschrift op te wijzen dat de dissidenten van de FARC, wiens bewegingsvrijheid in de stedelijke gebieden beperkt is, fungeren als feitelijke autoriteiten in het landelijk gebied waar verzoeksters moeder woont en aan te stippen dat hun werkwijze bestaat in het zaaien van terreur, het uitoefenen van controle door middel van bedreigingen en dat zij zo verzoeksters moeder wilden doen instemmen met hun eisen, beperken zij zich tot loutere algemene beweringen, die geen steun vinden in de landeninformatie die zich bevindt in het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus Veiligheidssituatie). Zij brengen evenmin geen andersluidende landeninformatie bij om hun versie van de feiten te staven.

Verder legt verzoekster inconsistente verklaringen af over haar gedrag nadat zij door haar moeder geïnformeerd werd over voormelde bedreiging. Enerzijds verklaart zij dat zij uit angst het huis gedurende één maand niet is buitengekomen (NPO verzoekster, p. 18) om anderzijds toe te lichten dat zij maar 'weinig' buiten kwam in vergelijking met de routine die ze anders had om bij een vriendin langs te gaan (NPO verzoekster, p. 19). Verzoekster preciseerde dat zij boodschappen deed, langsging bij officiële instanties zoals bij de bank en dat ze haar kinderen ging ophalen van school als haar man niet kon (NPO verzoekster, p. 20). De vaststellingen dat verzoekster zelfs in die periode niet persoonlijk werd benaderd door leden van de FARC en dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar houding nadat zij te weten gekomen was dat zij bedreigd werd, tasten de geloofwaardigheid van haar vrees verder aan. Verzoekers zijn niet in staat de motieven hieromtrent, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Hun betoog in het verzoekschrift hieromtrent strookt niet met de verklaringen zoals die blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud en kunnen aldus geen hoegenaamd geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

De ernst van de bedreiging wordt verder onderuit gehaald door het gedrag dat verzoeker en hun kinderen stelden nadat zij weet hadden van de bedreiging. Hun kinderen bleven naar school gaan en verzoeker bleef verder werken als security agent en ging soms bijklussen. Desalniettemin werden ook zij nooit persoonlijk benaderd door de FARC (NPO verzoekster, p. 20). Dat haar man moest voorzien in hun levensonderhoud, wat zij benadrukken in hun verzoekschrift, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Hierbij komt dat ook verzoeksters moeder niet meer benaderd werd.

Het is verder allerminst aannemelijk dat verzoekster pas na aankomst in België te weten zou zijn gekomen dat een klacht in Colombia ook online kon worden ingediend (NPO verzoekster, p. 22). Indien verzoekster uiteindelijk een klacht heeft ingediend om haar echtgenoot en dochters te beschermen, is het allerminst plausibel dat zij zich hier niet zou over geïnformeerd hebben vooraleer zij de drastische beslissing nam om hen achter te laten. Bovendien zijn verzoekers verklaringen hieromtrent onderling tegenstrijdig, nu verzoeker stelt dat verzoekster geen klacht heeft ingediend in Colombia uit angst en om haar familie geen nadelen te bezorgen (NPO verzoeker, p. 12). Het betoog in het verzoekschrift hieromtrent, gaat aan voorgaande vaststellingen volledig voorbij en betreft geen dienstig verweer.

Verder is het opmerkelijk dat verzoekster, indien zij werkelijk bedreigd wordt door de FARC, het risico zou nemen om via een openbaar profiel op Facebook foto's te delen van haar kinderen.

Voorts ondermijnen ook verzoeksters tegenstrijdige verklaringen afgelegd bij het CGVS en bij de DVZ over wat er nog gebeurd zou zijn na het vertrek van haar familie uit Colombia de geloofwaardigheid ervan. Enerzijds stipt verzoekster aan dat zowel haar partner als haar moeder nog ondervraagd werden naar haar huidige verblijfplaats (AD CGVS, vragenlijst, punt 3.5) en anderzijds gaf zij aan dat er met betrekking tot de problemen in verband met haar sollicitatie niemand nog gevraagd had naar haar (NPO verzoekster, p. 12).

Dat verzoekster tot slot een openbaar profiel heeft op Facebook, waarop ze foto's van haar kinderen post, (AD CGVS, landeninformatie, stuk 2), strookt evenmin met de houding die verwacht kan worden van een persoon die stelt te vrezen voor haar leven en dat van haar kinderen.

4.3.3.2. Verzoekers maken ook hun vrees omwille van een gedwongen rekrutering van hun kinderen door de FARC niet aannemelijk. Indien de FARC werkelijk de kinderen viseren, is het allerm minst plausibel en uiterst inefficiënt dat zij een pamflet in de brievenbus van verzoekers moeder afleveren (NPO verzoeker, p. 9). Verder stroken hun verklaringen hieromtrent niet met de inhoud van het neergelegde pamflet (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3 'dreigbrief Farc'). Hoewel volgens verzoekers hun kinderen rechtstreeks bedreigd werden in dat pamflet (NPO verzoeker, p. 16) en dat het pamflet exclusief jongeren oproept om toe te treden (NPO verzoekster, p. 23), blijkt uit het pamflet dat er geen rechtstreekse bedreiging ten aanzien van hun kinderen werd geuit en dat ook niet enkel jongeren, maar wel iedereen wordt opgeroepen om een steentje bij te dragen. Bovendien lijkt de brief eerder te gaan om een begroeting of voorstelling van de desbetreffende groep dan om een gedwongen rekrutering. Verzoeker kwam bovendien ook niet persoonlijk in contact met de FARC, enkel via een pamflet dat achter de deur van het huis van zijn moeder zou zijn achtergelaten (NPO verzoeker, p. 11). Dat verzoeker zich ook niet informeerde of er nog anderen dezelfde pamflet ontvangen hadden, getuigt ook van een opvallende desinteresse die de geloofwaardigheid van die feiten aantast, te meer nu verzoeker zich door zich te informeren beter zou kunnen vergewissen van het risico dat hij zou lopen. Dat de kinderen in die periode dan nog gewoon naar school gingen en hun vader hen niet had ingelicht over het risico dat ze liepen is evenmin aannemelijk (NPO, p. 17) en doet afbreuk aan de ernst van de voorgehouden feiten. De blote beweringen in het verzoekschrift in dit verband, werpen geen ander licht op de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier.

4.3.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, is het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan hun vluchtrelaas en zij niet aannemelijk hebben gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekers kunnen zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.4.2. Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Tolima, waar verzoekers hebben verbleven voor hun vertrek uit Colombia, worden beoordeeld.

Het departement Tolima blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-Farc-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen naar dezelfde COI Focus waarop de analyse in de bestreden beslissing is gebaseerd en naar een rapport van Human Rights Watch dat in dezelfde lijn ligt als de rapporten waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. Ze brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Tolima is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling erkend kunnen worden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken

neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------